

Satakielen soitto

Salissa soittaa urkuri
satakielen tuhattaituri.
Uruissaan taivaan lähettiläät pesii.

Luuni liikkumattomiksi
laulu linnun vangitsee,
sijalleen hievahtamatta
kuin sinisiipi jään,
säpsähdystä selkäpi
sinisiiven unesta jää
odottamaan.

Sinisiiven unta

Sinisiipi verhossa
herkästi tunnustellen
levostaan liikahtaa.

Valonsäde ennättää perhosen siiville,
hiljaisuuden ikoni
pyhimmälle alttarilleni painautuu.

Soitto

Metsähuoneen hiiret ja sisiliskot koloistaan
kerääntyvät jalkojeni juureen
kuullakseen
kanteleeni vivahteikasta sointia.

Minä eksynein, unohtunein
sormin hivelen sointuja
taivaan neidon hiuksia
sormin haparoin.
Ja kylkiluistani
sudenkorennon siivet puhkeavat,
hauraina elämää muistuttavina loimina kutoutuvat
ristilukin pakenevista kehristä.

– Siipeni!
Ne kimaltelevat öljyn hohteina
vetten päällä,
rakastavasta auringosta
kohoavat ylleni.

Minä lennän,
lennän pois pölyttyneistä huoneistani
Kuorin pois vuosisatojen seitit
keijujen leningeistä
ullakon kirstuissa.

Kannel rannalle on jäänyt yksikseen
suloisena sointinaan
sanomattomat kuiskaukset
ikuinen tuulen neito väreitä hivellen.

Kannelpuu onttona
rantakivellä kumisee.

Juhannusyö

I Kantelettaren taika

Tahdon impenä tanssia
sisarteni kanssa
yönä Johannes Kastajan,
aalloilla soivilla Väinämöisen kanteleen
valossa kesäyön auringon.

Menen naimisiin Tuulen kanssa,
en Väinämöisen,
en Lemminkäisen lemmenoikkujen.
En, en Lemminkäisen
lemmenoikkujen
vaan kanssa Tuulen isän
kanssa tuulen kantaisän.

Kiltin tytön sarvet

Päässäni kasvavat sarvet
ontto huuto niissä kaikuu,
ei pääse läpi raivo
päässä tunne raikuu.

Vaik` sattuu, en kivusta ulvo
vaik` ahdistun, en tuskasta huuda.
Kyyneleet kuin lähteen pisarat nielen
kyynelsuolat, ne kivikupiksi kovettuu.

Sydämeni kiveksi kovettunut,
kyynelten katkeruus
kurkkuun kuivunut.
Ei pääse sarvet päässä taivaaseen
miellyttämys, se sydämen kovettaa.
Toiseksi kuin itsekseni muuttunut olen,
– mitä minusta sanotaan,
mitä minulta odotetaan
mitä mielessäni yhteen liittänyt olen.

Hylätyksikö jään
vai piruparaksiko muita mielimään,
sanoja nielemään?
Enkeliksi jonka siivet sidottu solmuun on
selkään tulehtumaan,
jonka valonkehä
sarviksi muuttunut on?

Vartija

Minä vaellan poikki punaisen puutarhan
viettelevän sydänlihan.

Ryhdissään seisoo sotilas kukkatarhassa.
Kuin ylväs marssi marsalkan kukkien keskelle
jäänyt ois` kesken.
Eleettömäksi elämä sen
muottiin veistetty.

Mitä vartioi vakava katse?
Rikkoutuuko rakennettu ryhti
vapiseeko vallan mahti,
jos kukkaan katse kääntyy?

Kivikasvoin katseeton kohti kulkee
vuoren varjo kukkakedon kohmettaa
paino patsaan tannerta tömistää.
Kielletty! käy komento kova.
Ojentaa osoittava käsi.

En väärän vallan alle alistu
vallan kumoan
en häpeillen rangaistustani odottamaan jää
komentavan kiven kieleltä.

Luokse kukkien kuningattaren menen
eteen sen mahdin polvistun.
Lempein kasvoin hän hymyilee

sallimukseen sallien.
Käteni ilmaan kohotan
tanssiin vapauden lupaudun
elämään sulaudun!
Soraksi sirotkoon sortovalta
hiekaksi hienontukoot,
maaksi alle tanssivien jalkojen!

Voima olla oma itsensä nousee pelon kohtaamisesta. Saatamme tuntea syyllisyyttä siitä, että alamme olla itsemme. Niin moni ihminen ui vastavirtaan elämän jokea pitkin. Näennäinen sotilaallinen voima, ryhti, onkin sitä että he taistelevat, kuluttavat voimansa pysyäkseen pystyssä elämän virrassa, joka tulvii heidän päälleen. Maailman omat haluavat, että kaikki muutkin ovat kuten he – eleettömiä, sääntöihin ja tapoihin kangistuneita sotilaita, eläviä kuolleita. Elämän voima paljastaa heidän pelkonsa kaaoksesta ja kuolemasta, jonka kohtaamista he eivät kestä. Mieluummin he vaativat, alistavat ja rankaisevat elämän virrassa kulkijoita säilyttääkseen näennäisen voimansa, turvallisuuden tunteensa.

Lento elämään

Kauneus!

Kohota siivet – lennä korkealle,
jotta näkisin silmät sielusi.
Levitä eväsi – mereen syvään sukella,
jotta tuntisin sielusi sydänlihan.

Taivaan tuli
pala ikuisesti
polta ihoni, lihani, luuni lika
tuhkaksi meren hautojen.
Vain sielu jäljelle jääköön
sykkimään elämää!

Miekka hajottakoon auringon alla
kaiken mikä ei totta ole.
Jääköön se
mikä säilyy taivaan kansioon!

Kevätaurinko kaiken esiin valaisee. Kuin oisit sä pesusoikko, jossa likoaa likapyykki. Liikaa on se nähtäväks`, sut tuomittaisiin syntiseksi`. Kipeää käy tämä, et kestä vaikka tiedät: unta se on. Sä sisään seinien haluat kätkeytyä lävitsesi näkeviltä. Ajattelet, maailma armoton mielikuvia kohtaan on. Olet sanonut sä `ei` halulle, rakkautta vaan halaillet. Nousee nyt halu vain kuollakseen, jotta kahleet siihen katkot. Sä olet sen talostasi häätänyt, se päällesi sun nyt takaisin hyökyy vimmassaan viimeisen taiston. Viha tukahduttavaa voimaa vastaan nousee, mielikuvien sitä tappaa. Älä pelkää, ole armollinen, kaikki vaan voi-

pysyvästi läsnä olet, ikilentoosi Hengen tuuli sut temmannut on. Kristus sut on viittaan kietonut, kruunulla pääsi siunannut, totuuden ja valheen erottavan miekan ja kilven käteesi ojentanut.

Autuuden aurinkosi sut pysyvästi valaisee kuin koko täyteyteensä ja kirkkauteensa laajentuneen kuun. Hengellesi avautunut kukkanen olet, rakastettu morsian. Hengen kodin läsnäolon aistit sä pysyvänä siunauksena ympärilläsi kuin siivet sun selässäsi. Sielusi valaistussa vaatteessa puhdas lumienkeli olet.

Sä olet nyt kaiken todistava pöllö puun oksalla, joka viisaus kokemusten on, ymmärrys rajaton ja lämpö sydämen soma. Vapautunut olet kokonaan Itsesi kirkkauteen, siksi hyväksyt sä kokonaan myös itsesi ja maailman, jota todistat. Ne unena sulle näyttäytyy. Mennyt elämä ajatuksissasi esiin unena ilmentyy, jonka hyväksyt kuin öisen unen. Ei haittaa vaikka unen itsesi vaatteet risaisia ovat, kaiken kirkkaus tuo esiin. Unesta uutat sä viisautesi, jota juodessa eheytyvät haavasi. Valossa totuuden sielusta näet, karistat yltäsi sen mistä hajoavan itsesi rakensit.

Sä armahdettu olet ja armahdat, sillä mitään ei koskaan tapahtunut ole, kaikki näytelmää on. Ei mitään ole mitä et ymmärtää voi ja hyväksi todeta. Läsnä kiitollisuus on tilanteissakin kurjissa. Kosketuksessa hyvyyteen nauraa voit ja kurjuuden keskellä voit rentoutua. Voit hellittää, tunnet lempeyttä. Voit eläytyä itseesi, näytellä itseäsi johon et samastu. Voit nauraa kesken näytelmän repivimpiä ristiriitoja, laulaa kesken riidan. Ei mikään vakavaa ole.

On hyväksyminen menneelle kuolemista, kokemusten tiivistymistä sielun kiteeksi, läsnäolemista ihmisensä kanssa, eheydelle avautumista. Syvemmas sen lämpö sukeltaa ja läsnäoloa ytimeen syventää.

Jos tapasi on ollut tähtisilmällä tähyämistä harjoittaa, tukisauvoja turvana käyttää, helpotusta meditaatiolääkkein hankkia, on nyt tullut hetki omin jaloin seistä, ei itseään koukuttaa. Turvaudit sä lääkkeeseen, kun ei kukaan sulle kertonut kuinka omaperäisen luonnollisesti sydäimestäsi elää voit ja luopua kaikesta, mikä ei sua elävöitä. Ei kukaan kertonut, että oppii lapsikin kävelemään kokeillen ja havaiten vailla oppia opettajan. Sai harjoittelu olon kevyeltä ja iloiselta tuntumaan olosuhteista riippumatta, kuorman se teki kevyeksi kantaa ja menneen hyväksymään. Niin olet sä valmis kaikesta irtipäästämään, kun unen itsestäsi irtipäästänyt nyt kokonaan olet. Miks` maailman tavoin tavoittelisit sä enää Jumalaa, jossa lepää kodin tunnussa? On hetkesi nyt oivaltaa itse, sinulla siihen kaikki voima on. On sun antauduttava omillesi ollaksesi valo, joka kaikki kehosi valaisee. Et ole sä sielu vain tietoisuudeltasi, vaan nyt myös sydämeltä, siksi sydäimestäsi antaumuksella sielusi ainutkertaisuutta elää tahdot.

On hetkesi sun täysi luonnonlapsi olla, ei keinotekoisin tavoin ylläpitää läsnäolon tilaa, ei se mihinkään katoa – sinä se olet! Ei ajatukset sun tilaasi muuta, avaruuteesi yllä. Siks` et sä enää kurjaa kivaksi yritä muuttaa, vaan hyväksyntä sun pysyvä luontososi on.

Vuoren laella tepastelet, lintunen, ei ole sulla mitään ponnisteltavaa. Maailma jäänyt on taaksesi. Antautua voit valon kirkkaudelle. Ei Itsesi koskaan jätä sua. Voit olla läsnä vaan, antaa ajatusten ja tunteiden raikkaassa vuori-ilmassa tuulettua. On nostatettu voima pysyväksi läsnäoloksi kääntynyt, kokemusten vuoren huippu saavutettu, porttisi tähtiin apposen auki.

Viisaus ja tietosi vain selkeytyy, kun kaiken opitun yltäsi varistat. On sulla kirkkaus nähdä ajatusten läpi, erot-

Laula mun joutsen ihana!

Laula mun joutsen ihana
soita mun sydäntäin!
Kosketa kyynelin lampeni pintaa,
lähdeittäni virvoita!

Kultaiseen syliin
onnen jyvään
syvään rakkauteen mut lennä
valkosiivin mua lähesty!